

Arrest

nr. 248 493 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 3 april 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 april 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 23-jarige Venezolaans staatsburger, geboren en getogen in Guanare, gelegen in de deelstaat Portuguesa. Uw ouders wonen nog steeds in Guanare. Uw zus O.(...) woont sinds 2014 in

Panama. U studeerde vijf semesters industriële administratie in Barquisimeto. Uw ouders baten in Venezuela een slijterij uit. U hielp hen in de winkel.

U geeft aan dat u tussen 2013 en eind april 2017 deelnam aan protestmarsen tegen de Venezolaanse regering. Vanaf november 2015 raakte u betrokken bij de oppositiepartij Primero Justicia. U werd in augustus 2016 lid van deze partij. U geeft aan dat u als militant af en toe water en voedsel uitdeelde aan demonstranten, in 2016 handtekeningen verzamelde voor het referendum ter afzetting van president Maduro en dat u uw wagen beschikbaar stelde om mensen te vervoeren naar bijvoorbeeld een kiesbureau.

Nog volgens uw verklaringen ontving u in april 2018 zo'n vijf dreigbrieven waarin u werd uitgescholden en waarin u werd verweten een verrader van het vaderland te zijn. U besloot zich niet te laten intimideren en ging op 1 mei naar een anti-overheidsmanifestatie. Na de manifestatie keerde u terug naar huis. Onderweg werd u door twee mannen – colectivos – op een motor benaderd. Zij bedreigden u met een staaf en zeiden dat u niet langer mocht deelnemen aan de manifestaties, want anders zou het slecht met u aflopen. Vervolgens vertrokken ze. Na dit incident besloot u niet langer op straat te komen en verzamelde u samen met uw ouders geld om het land te kunnen verlaten. Op 3 juni 2018 verliet u legaal, met eigen paspoort, Venezuela. U reisde samen met uw ouders per bus van Guanare naar Colombia. Vervolgens reisde u per bus door naar Peru. U verbleef van 7 juni 2018 tot 19 november 2018 in de Peruaanse hoofdstad Lima bij twee nichten. Ook vond u er een job. In Peru was u bang te worden herkend door regimegezinde medeburgers. U reisde vervolgens op 19 november 2019 legaal, met uw eigen paspoort, via Spanje naar België. U kwam op 20 november 2018 aan in België en diende op 4 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u gedood te worden door de colectivos.

Na uw vertrek sprak op een avond in juli 2019 een motorrijder – een colectivo – uw ouders aan in de drankwinkel. Hij vroeg naar uw whereabouts, waarna hij zijn wapen boven haalde en een schot loste, dat in een frisdrankautomaat terecht kwam.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort; uw identiteitskaart (cedula); uw rijbewijs; een attest van Primero Justicia inzake uw lidmaatschap en activiteiten; uw klacht bij de politie van Guanare; een brief van uw psychiater in Venezuela; zes foto's van uw ouders en van een kogelinslag in een frisdrankautomaat; en uw boardingpass van Lima (Peru) via Madrid (Spanje) naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat de brief van uw Venezolaanse psychiater melding maakt van een posttraumatische stressstoornis in de vorm van bruusk en oncontroleerbare angstreacties en een tijdelijke gedragsstoornis, dat zich onder meer uit onder meer uit door transpiratie, spierspanning, benauwende druk op de borst, hartkloppingen en een beklemmend gevoel. Voorts merkt de arts in kwestie op dat deze problemen ontstonden door een incident van begin mei 2018 en stelt hij een verandering van omgeving voor. Uit deze brief blijkt echter niet hoe de bovengenoemde medische vaststellingen werden gedaan. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u deze psychiater slechts één keer bezocht. U verkreeg geen psychologische bijstand in België, nam en neemt geen medicatie en u merkt bovendien op dat na uw aankomst in België uw angstaanvallen en uw problemen vanzelf zijn wegegaan (CGVS, p. 3). Later in het persoonlijk onderhoud blijken deze problemen plots niet weg te zijn gegaan wanneer u stelt dat u angst- en paniekaanvallen krijgt wanneer u denkt aan de mogelijkheid dat u in Peru of in Caracas zal worden herkend en dat de colectivos in Guanare op de hoogte zouden worden gebracht (CGVS, p. 25). Hoe het ook zij, de brief maakt geen melding van diepgaande medisch onderzoek waaruit blijkt dat u omwille van welke reden dan ook niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Evenmin kan uit deze documenten worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de standaardprocedure deel te

nemen. Verder blijkt ook uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen (Verklaring DVZ, 21 februari 2019; CGVS, pp. 2-25).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u reeds op 3 juni 2018 vanuit Venezuela naar Peru, maar u verzocht er niet om internationale bescherming. Sterker nog, u zag Peru ondanks uw job en netwerk via uw twee nichten niet als mogelijkheid tot duurzaam verblijf, maar wilde daarentegen doorreizen naar Europa (CGVS, p. 7). U reisde voorts vanuit Peru op 19 november 2019 via de Spaanse hoofdstad Madrid naar België. Ook in Spanje diende u geen verzoek om internationale bescherming in, naar eigen zeggen omwille van racisme en mensenrechten (CGVS, p. 4). U kwam uiteindelijk op 20 november 2018 aan in België en diende op 4 januari 2019 – zeven maanden na uw vertrek uit Venezuela – een verzoek om internationale bescherming in. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts kan er aan de door u ingeroepen vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar uw vaderland omwille van uw activiteiten binnen Primero Justicia geen geloof worden gehecht.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens

en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst tracht u uw lidmaatschap van Primero Justicia te staven middels een attestatie. Uit dit attest blijkt dat u actief lid was van de partij en dat u deel uitmaakte van het electorale team tijdens de verkiezingen van de Nationale Vergadering (2015), het herroepingsreferendum (2016) en de gouverneursverkiezingen (2017). Verdere concrete informatie over het karakter van uw activiteiten worden evenwel niet vermeld. Ook vermeldt het attest niet wanneer u tot de partij toetrad. Daarnaast is het attest gedateerd op 7 mei 2018, een maand voor uw vertrek uit Venezuela en op een moment dat u al een week niet meer op straat kwam (CGVS, p. 13). Nog wordt er in de brief gesteld dat u omwille van uw activiteiten voor de partij het slachtoffer werd van persoonlijke bedreigingen en dat u en uw familie hierdoor gevaar lopen. Dit wijst erop dat het attest op uw vraag en instructies werd opgesteld met het oog op uw vertrek uit Venezuela en een mogelijk verzoek tot internationale bescherming in een derde land. Dit attest ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.

Nog dient er op uw beperkte politieke profiel te worden gewezen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u sinds 2015 aanwezig was bij marsen, af en toe water en voedsel uitdeelde aan demonstranten, handtekeningen verzamelde voor een referendum ter afzetting van president Maduro en dat u uw wagen beschikbaar stelde om mensen te vervoeren (CGVS, pp. 19-20). Uit niets blijkt dat u ooit een organiserende rol op u nam. U nam bovendien geen bestuurstaken op en geeft aan dat u enkel militant lid was (CGVS, p. 19). Betreffende aanwezigheid op marsen, het uitdelen van eten en drinken tijdens manifestaties of mensen vervoeren (CGVS, pp. 19-20), moet opgemerkt worden dat dit niet volstaat om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U kende tot april 2018 nooit een probleem tijdens een manifestatie noch tijdens het verzamelen van handtekeningen (CGVS, pp. 11, 20). Nog stelt u dat u soms partijgenoten mee naar huis nam wanneer zij na escalatie van een mars niet direct naar huis konden gaan (CGVS, p. 23). Ook dit verliep probleemloos (CGVS, p. 23). Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw voorgehouden lidmaatschap van en activiteiten binnen Primero Justicia.

Bovendien rijzen er geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over de duur en de intensiteit van uw activisme. Zo stelt u dat u sinds 2013 deelnam aan veel protesten en dat u hier geen aantal op kan plakken (CGVS, pp. 9, 10). U hield in het oog of alles rustig verliep (CGVS, pp. 11, 22). Voorts was u niet altijd aanwezig bij de marsen, omdat u soms andere verplichtingen had. U stelt dat u dan water en voedsel bracht naar de demonstranten (CGVS, p. 11). Later blijkt dat dit ging om 'een karton water of twee frisdranken' (CGVS, p. 24). Wat betreft uw afwezigheid bij sommige marsen, stelt u dat het al iets heel belangrijks zou moeten zijn geweest waardoor u er niet bij kon zijn (CGVS, p. 11). Later in het persoonlijk onderhoud blijkt dat u niet naar een mars kon gaan wanneer de winkel van uw ouders bemand moest worden. U merkt hierbij op dat dit 'ook vaak' gebeurde (CGVS, p. 24). Dat u enerzijds zegt dat u bij zoveel mogelijk marsen aanwezig was, maar anderzijds uit uw verklaringen blijkt dat u dikwijls niet kon gaan omdat u de winkel van uw ouders moest bemannen tijdens hun afwezigheid, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de intensiteit van uw activisme, en wijst erop dat uw politieke profiel nog beperkter is dan u wil doen uitschijnen.

Daarenboven wordt gevraagd of u bewijzen van uw aanwezigheid op politieke bijeenkomsten of manifestaties kan voorleggen. U geeft aan dat er geen foto's zijn van uw aanwezigheid op marsen omdat u in Barquisimeto alleen aan de marsen deelnam (CGVS, p. 10). Voorts stelt u dat u toen u bij partij zat, niet hield van foto's nemen. Wanneer u wordt gevraagd of er geen enkele foto van u is tijdens voorbereidingen van een mars, of tijdens een mars, antwoordt u dat dit niet het geval is (CGVS, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u over geen enkele foto zou beschikken van uw oppositionele activiteiten terwijl u naar eigen zeggen bij dermate veel protesten aanwezig was dat u er zelfs geen aantal op kunt plakken (CGVS, pp. 9, 10). U geeft weliswaar aan dat u zelf geen foto's nam en dat u niet graag op foto's stond, maar daarmee klaart u niet uit waarom u uw aanwezigheid op vele manifestaties

gedurende meerdere jaren op geen enkel moment kan staven middels beeldmateriaal of documenten. Dit heeft als gevolg dat er aan uw verklaringen over de mate waarin u actief was geen geloof kan worden gehecht.

Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af inzake de periode dat u deelnam aan de manifestaties. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de laatste marsen waar u aan deelnam, de marsen van eind april 2017 waren (CGVS, pp. 10-11). Wanneer u wordt gevraagd waarom u stopte na april 2017, stelt u dat er daarna geen belangrijke protesten plaatsgrepen. U wordt twee keer expliciet gevraagd naar april 2017, en u benadrukt tweemaal dat u in april 2017 voor de laatste keren deelnam aan een mars (CGVS, p. 10). Later in het persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat u ook na april 2017 deelnam aan marsen, manifestaties, en dergelijke (CGVS, p. 18). Gevraagd wat u precies deed bij de marsen na april 2017, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat er minder volk op deze marsen af kwam (CGVS, p. 18). U schept hierdoor geen opheldering over uw activiteiten tijdens manifestaties na 2017. Dit heeft als gevolg dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de precieze duur van uw activisme.

Gezien uw politieke profiel nog beperkter blijkt dan u wil doen uitschijnen (cfr. supra) en gezien u tot april 2018 nooit problemen zou hebben gekend (CGVS, pp. 9, 13, 15, 16), maakt u geenszins aannemelijk dat u omwille van uw deelname aan antiregeringsactiviteiten in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u hierdoor problemen zou ondervinden in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Wat betreft de problemen die u in april 2018 kende, moet opgemerkt worden dat deze niet aannemelijk zijn. U zou vijf dreigbrieven hebben ontvangen, maar deze brieven waren niet aan u persoonlijk gericht, uw naam werd er niet in vermeld (CGVS, p. 14). Voorts weet u wat betreft de brieven niet van wie ze afkomstig zijn, maar u vermoedt dat ze afkomstig zijn van de gewapende colectivos in de wijk (CGVS, p. 15). U baseert zich hiervoor op de woord- en schrijfstijl (CGVS, p. 18). Wie in uw wijk in Guanare de leiders van de colectivos waren toen u er aanwezig was, weet u echter niet. Hun namen of strijdersnamen zijn u onbekend (CGVS, pp. 17-18). Voorts kent u geen mensen uit uw wijk die bij de colectivos actief waren (CGVS, p. 18). Dat u enerzijds stelt te zijn bedreigd door de colectivos in uw geboortestad Guanare, maar anderzijds geen idee heeft wie deze mensen precies zijn, leidt er reeds toe dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast stelt u dat u de brieven weggooide en dat u er verder geen aandacht aan schonk omdat u zich niet wilde laten intimideren (CGVS, p. 14). Ook in de door u voorgelegde klacht bij de politie geeft u aan dat u de dreigbrieven weggooide, om ze te negeren. Uw gedrag rijmt evenwel niet met uw verklaringen over de colectivos en de dreigbrieven die zij zouden achterlaten. Zo legt u uit dat een ander partijlid ook brieven van hen zou hebben gehad, en dat hij/zij hier erg ongerust over was (CGVS, p. 14). Daarnaast stelt u dat de colectivos in Guanare intimiderend en gewelddadig zijn, in het bijzonder tegenover anti-overheidsgezinden (CGVS, p. 17). Dat u desondanks besloot om de brieven achteloos te hebben weggegooid, genegeerd en dat u besloot u hierdoor niet te laten intimideren, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw onder druk komt te staan. Ook het gegeven dat u wél klacht zou hebben ingediend, valt niet te rijmen met uw bewering de brieven te hebben weggegooid en ze te willen negeren. Bijgevolg kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen over deze dreigbrieven.

Inzake de gebeurtenis op 1 mei geeft u voorts aan dat u door twee gemotoriseerde colectivos staande werd gehouden en dat u werd gezegd dat u niet langer deel mocht nemen aan manifestaties, want anders zou het slecht met u aflopen (CGVS, pp. 12, 15). Ook hier rijzen evenwel twijfels bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo diende u de dag na het incident op 1 mei een klacht in bij de politie van Guanare. U legt tevens deze klacht neer op het CGVS ter staving van uw asielrelaas. Het houdt geen steek dat u enerzijds stelt gevisieerd te worden door de overheid, terwijl u bij diezelfde overheid een klacht kon indienen over uw problemen met de colectivos die, volgens uw verklaringen, in Guanare hoofdzakelijk zijn ontstaan vanuit de overheidspartij PSUV (Partido Socialista Unido de Venezuela – Verenigde Socialistische Partij van Venezuela) (CGVS, p. 17) en die daarenboven in verband zouden staan met de politie van Guanare (CGVS, p. 16).

Al bij al komt het ook weinig geloofwaardig over dat de colectivos zich zouden bezighouden met individuele vervolgingscampagnes. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die

zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de colectivos zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden keren.

Wat er ook van zij, deze gebeurtenis is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de twee mannen u wel bedreigden, maar verder ongemoeid lieten. Na de bedreiging reden ze weg (CGVS, p. 15). Daarna ondervond u geen problemen meer tot aan uw vertrek (CGVS, pp. 12, 13).

U stelt wel dat in juli 2018 – zo'n maand na uw vertrek – een motorrijder – een colectivo – binnenkwam in de drankwinkel van uw ouders, naar u vroeg en een schot loste dat in een frisdrankautomaat terecht kwam (CGVS, pp. 3, 13).

Hier moet in eerste instantie opgemerkt worden dat de geloofwaardigheidsproblemen bij uw overige verklaringen ook hierop afstralen. Bijgevolg kan ook hieraan niet zomaar geloof worden gehecht. U legt ook zes foto's neer van deze kogelinslag, maar legt verder geen begin van bewijs neer dat een verband aantoonde tussen uw voorgehouden problemen en de kogelinslag. U stelt dat uw ouders de politie telefonisch contacteerden na het bezoek, maar dat de politie volgens uw verklaringen nooit is langsgekomen (CGVS, p. 16). Uw ouders legden nadien geen klacht neer bij de politie. U stelt dat de politie geen aandacht aan dit incident besteedde omdat zij zelf betrokken partij zouden zijn geweest (CGVS, p. 16). Deze louter speculatieve politionele betrokkenheid valt evenwel moeilijk te rijmen met het feit dat u direct na het incident op 1 mei bij diezelfde politie probleemloos een klacht kon neerleggen (cf. supra). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat de colectivos in uw wijk doorgaans geen gevolg gaven na een door handelaars neergelegde klacht, maar dat de gewone misdadigers wel (CGVS, p. 16). Al met al valt aldus niet uit te sluiten dat uw ouders het slachtoffer werden van een alledaagse misdaad in de vorm van een overval. Bovendien kenden uw ouders na dit incident in juli 2018 geen problemen meer omwille van uw activiteiten of activisme (CGVS, p. 8), wonen zij nog steeds op dezelfde plek en baten zij nog steeds hun winkel uit (CGVS, pp. 5-6). Wanneer u hierop wordt gewezen, stelt u dat het geen overval was en dat mensen in Venezuela hun mening niet langer voor zich houden (CGVS, p. 24). Al bij al maakt u niet aannemelijk dat uit dit incident een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid.

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u niet denkt dat de autoriteiten, de Venezolaanse overheid, op de hoogte zijn/is van uw activiteiten bij Primero Justicia. U antwoordt desgevraagd dat op zijn minst de partijleden van Primero Justicia hiervan op de hoogte zijn, maar verder niet (CGVS, p. 12). U beschikt bijgevolg niet over concrete aanwijzingen dat u bij de Venezolaanse autoriteiten daadwerkelijk gesignaleerd staat als opposant van het regime, laat staan als lid van Primero Justicia. Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Dat u niet in een specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u geen problemen kende bij uw vertrek uit Venezuela. U kon immers in de zomer van 2018 Venezuela probleemloos, op legale wijze met uw eigen paspoort en via een grensovergang per land verlaten (CGVS, pp. 4, 7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook bij het verlengen van uw paspoort in maart 2018 – ongeveer één tot twee maanden voor de dreigbrieven en de bedreiging –ervaarde u geen persoonlijke problemen. U

merkt enkel op dat voor verlengingen voor het hele land een lange wachttijd gold (CGVS, p. 4). Al deze elementen wijzen er eens te meer op dat u niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen. Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Voorts woonde u na uw vertrek uit Venezuela twee maanden bij uw nichten in Peru (CGVS, pp. 7, 8). Wat betreft Peru geeft u aan dat u niet van plan was om er duurzaam te verblijven (CGVS, p. 7). U stelt dat de voornaamste reden voor uw vertrek uit Peru uw angst voor de colectivos was. U legt uit dat u in Peru bang was dat u door overheidsgezinde Venezolanen zou worden herkend en dat uw whereabouts zouden worden doorgegeven aan de colectivos (CGVS, pp. 7, 25). U maakt uw vrees echter niet concreet. U geeft aan dat u er zo discreet mogelijk leefde (CGVS, p. 7) en u maakt geen gewag van problemen in Peru (CGVS, p. 7). Dat uw medeburgers u in Peru zouden herkennen en uw positie zouden doorgeven aan de colectivos is bijgevolg een blote bewering. Derhalve kan ook hieruit geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Ook verklaarde u dat uw familie opposant is. U legt uit dat uw ouders altijd al oppositiegezind waren, maar dat zij nu hun mening niet meer voor zich houden en dat zij zich uitspreken tegen president Maduro en participeren in marsen (CGVS, pp. 11, 24). Uw ouders kenden geen problemen omwille van hun oppositiegezinde houding (CGVS, p. 24), baten nog steeds zonder problemen hun drankenzaak uit en wonen nog immer in dezelfde woonst als toen u Venezuela verliet (CGVS, pp. 5-6, 24). Bijgevolg weet u met deze opmerking geen nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om

internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw ouders, grootmoeder en een neef in Venezuela woonachtig zijn (CGVS, pp. 5, 8). Daarnaast kon u in Venezuela verblijven in het huis van ouders, die niet alleen een eigen woning maar ook een zaak in Guanare bezitten (CGVS, pp. 5-6). Voorts kon u in Venezuela studeren aan de private universiteit Yacambú (CGVS, p. 8; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast werkte u in de slijterij van uw ouders, konden jullie alle dagelijkse kosten betalen en hadden jullie geen vaderlandsskaart (carnet de la patria) nodig om te overleven (CGVS, pp. 6-7). Voorts hielpen uw ouders u financieel met uw vertrek naar Peru (CGVS, p. 7) en hielp uw zus in Panama u om de reis naar België te kunnen financieren (CGVS, p. 5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort alsook uw cedula en rijbewijs leveren hoogstens een indicatie op van uw identiteit en nationaliteit. De boarding pass ondersteunt voorts enkel uw reis van Peru via Madrid naar Brussel. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid of de elementen waarover u stelt dat ze uw terugkeer zouden beletten.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Evenmin is hij akkoord met de stelling dat er geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen in Venezuela noch met de stelling dat de humanitaire situatie niet dermate desastreus is dat zij

tot bescherming noopt. Hij verwijst naar de *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 30 juni 2020 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. Zij voegt daarbij de COI Focus *“Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens”* van 10 januari 2019 toe.

4. Aanvullende nota

4.1. Verzoeker maakt op 18 december 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij als nieuw stuk een attest voegt van de Venezolaanse ambassade opgesteld door Mary Ponte waarin zijn politieke activiteiten worden benadrukt.

4.2. De verwerende partij maakt op 6 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- OCHCR *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018;
- COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019;
- COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019;
- OHCHR *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019;
- Algemeen Ambtsbericht *“Venezuela 2020”* van juni 2020;
- COI Focus *“Venezuela: situatieschets”* van 15 mei 2020;
- EASO *“Venezuela Country Focus”* van augustus 2020.

4.3. Verzoeker maakt op 14 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met:

- stuk 1: een attest van zijn psycholoog die verklaart dat hij lijdt aan PTSD ten gevolge van de situatie in Venezuela en van zijn reis naar België als vluchteling;
- stuk 2: een attest van de organisatie ‘Primero Justicia’ ter benadrukking van verzoekers politieke activiteiten.

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit voor verzoeker een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt:

“Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat de brief van uw Venezolaanse psychiater melding maakt van een posttraumatische stressstoornis in de vorm van bruusk en oncontroleerbare angstreacties en een tijdelijke gedragsstoornis, dat zich onder meer uit onder meer uit door transpiratie, spierspanning,

benauwende druk op de borst, hartkloppingen en een beklemmend gevoel. Voorts merkt de arts in kwestie op dat deze problemen ontstonden door een incident van begin mei 2018 en stelt hij een verandering van omgeving voor. Uit deze brief blijkt echter niet hoe de bovengenoemde medische vaststellingen werden gedaan. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u deze psychiater slechts één keer bezocht. U verkreeg geen psychologische bijstand in België, nam en neemt geen medicatie en u merkt bovendien op dat na uw aankomst in België uw angstaanvallen en uw problemen vanzelf zijn wegegaan (CGVS, p. 3). Later in het persoonlijk onderhoud blijken deze problemen plots niet weg te zijn gegaan wanneer u stelt dat u angst- en paniekaanvallen krijgt wanneer u denkt aan de mogelijkheid dat u in Peru of in Caracas zal worden herkend en dat de colectivos in Guanare op de hoogte zouden worden gebracht (CGVS, p. 25). Hoe het ook zij, de brief maakt geen melding van diepgaande medisch onderzoek waaruit blijkt dat u omwille van welke reden dan ook niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Evenmin kan uit deze documenten worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de standaardprocedure deel te nemen. Verder blijkt ook uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen (Verklaring DVZ, 21 februari 2019; CGVS, pp. 2-25)."

Verzoeker betwist deze beoordeling niet.

Het psychologisch attest van 5 januari 2021 neergelegd bij aanvullende nota, vermag geen ander licht te werpen op voorgaande bevindingen. Dit attest bevestigt nog maar eens verzoekers psychische problemen en dat hij psychologische begeleiding krijgt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin blijkt hieruit dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit het attest blijkt dat verzoeker in staat is een opleiding te volgen. Verzoeker laat na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn psychische problematiek zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Aldus blijkt niet dat zijn psychische problematiek of kwetsbaarheid het normale verloop van de asielpprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure worden gerespecteerd evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.1. Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten.

6.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten; rechtsplegingsdossier, aanvullende nota's). Dienaangaande kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot het neergelegde paspoort alsook verzoekers cedula en rijbewijs, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat deze hoogstens zijn identiteit en nationaliteit aanduiden. De boarding pass ondersteunt voorts enkel verzoekers reis van Peru via Madrid naar Brussel. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekers persoonlijke vervolgingsvrees.

Omtrent het door verzoeker neergelegd attest ter staving van zijn lidmaatschap bij de oppositiepartij Primero Justicia, maakt de commissaris-generaal terecht de volgende bedenkingen: *"Uit dit attest blijkt dat u actief lid was van de partij en dat u deel uitmaakte van het electorale team tijdens de verkiezingen van de Nationale Vergadering (2015), het herroepingsreferendum (2016) en de gouverneursverkiezingen (2017). Verdere concrete informatie over het karakter van uw activiteiten worden evenwel niet vermeld. Ook vermeldt het attest niet wanneer u tot de partij toetrad. Daarnaast is het attest gedateerd op 7 mei 2018, een maand voor uw vertrek uit Venezuela en op een moment dat u al een week niet meer op straat kwam (CGVS, p. 13). Nog wordt er in de brief gesteld dat u omwille van uw activiteiten voor de partij het slachtoffer werd van persoonlijke bedreigingen en dat u en uw familie hierdoor gevaar*

lopen. Dit wijst erop dat het attest op uw vraag en instructies werd opgesteld met het oog op uw vertrek uit Venezuela en een mogelijk verzoek tot internationale bescherming in een derde land." Dit attest heeft derhalve slechts relatieve bewijswaarde.

Het attest van de organisatie 'Primero Justicia' van 6 mei 2020 neergelegd bij aanvullende nota, vermeldt opmerkelijk genoeg dan weer wel de datum van verzoekers toetreding tot de partij en zijn activiteiten binnen de partij. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat dit attest louter is opgesteld op vraag van verzoeker naar aanleiding van de gebrekkigheden die in het eerste attest van 'Primero Justicia' werden vastgesteld. De Raad acht het niet ernstig dat verzoeker na confrontatie met deze vaststellingen plots komt aandraven met een nieuw attest waarin voormelde onvolkomenheden worden rechtgezet. Ook aan dit attest kan derhalve slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Het attest van de Venezolaanse ambassade opgesteld door Mary Ponte, betreft vooreerst een loutere fotokopie waaraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden gegeven daar deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is. Bovendien vertoont ook dit attest een gesolliciteerd karakter, nu duidelijk blijkt dat het document louter werd opgesteld op vraag van verzoeker en na zijn verzoek om internationale bescherming. Los van de vaststelling dat uit het attest niet kan blijken op basis van welke gegevens de politieke activiteiten van verzoeker worden geattesteerd, wordt enkel op uiterst summiere wijze vermeld dat verzoeker een actief lid is van de Venezolaanse diaspora in België – een element dat verzoeker overigens nooit zelf eerder heeft vermeld – en dat hij samenwerkt en deelneemt aan activiteiten die door de oppositie worden georganiseerd om de mensenrechtenschendingen en de humanitaire crisis in Venezuela aan het licht te brengen. Verzoekers activiteiten worden niet nader geconcretiseerd. Hieruit kan verzoekers voorgehouden doorgedreven activisme niet worden afgeleid, laat staan dat hij omwille van zijn beweerd deelname aan antiregeringsactiviteiten in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten en hiervoor dreigt te worden vervolgd.

De klacht bij de politie van Guanare toont enkel aan dat verzoeker een klacht heeft ingediend. Deze klacht is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerdde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging van deze klacht. Aldus blijkt niet dat zijn klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Uit wat volgt zal overigens tevens blijken dat verzoekers gedrag niet rijmt met zijn verklaringen over de colectivos en de dreigbrieven die zij zouden achterlaten zodat alles samengenomen er slechts een zeer geringe bewijswaarde aan deze klacht kan worden toegekend.

Op de neergelegde foto's is een kogelinslag in een frisdrankautomaat te zien. Hieruit kan echter niet blijken dat deze feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoeker beweert en zij volstaan op zich niet om verzoekers persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

In de mate verzoeker de medische attesten neerlegt ter staving van de door hem aangevoerde problemen, wijst de Raad op wat volgt.

In de brief van verzoekers psychiater in Venezuela, maakt de arts in kwestie melding van een post-traumatische stressstoornis en merkt hij op dat deze problemen ontstonden door een incident van begin mei 2018. Uit het attest van 5 januari 2021 blijkt dat de psycholoog die verzoeker behandelde, oordeelde dat hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van traumatische gebeurtenissen voorgevallen in het land van herkomst, met name de gewelddadigheden door gewapende groepen ten gevolge van de politieke crisis. In dit verband benadrukt de Raad dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch-psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker

hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3.1. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie verweekeld zijn in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de aanvullende nota dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. ‘targeted profiles’ en p. 95-106 ‘colectivos’; COI Focus, p. 12-14). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’, p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’, p. 59-60).

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige

schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit wat volgt, zal blijken dat verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

5.3.2. Vooreerst blijkt dat aan verzoeker slechts een beperkt politiek profiel kan worden aangemeten.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd als volgt: *“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u sinds 2015 aanwezig was bij marsen, af en toe water en voedsel uitdeelde aan demonstranten, handtekeningen verzamelde voor een referendum ter afzetting van president Maduro en dat u uw wagen beschikbaar stelde om mensen te vervoeren (CGVS, pp. 19-20). Uit niets blijkt dat u ooit een organiserende rol op u nam. U nam bovendien geen bestuurstaken op en geeft aan dat u enkel militant lid was (CGVS, p. 19). Betreffende aanwezigheid op marsen, het uitdelen van eten en drinken tijdens manifestaties of mensen vervoeren (CGVS, pp. 19-20), moet opgemerkt worden dat dit niet volstaat om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U kende tot april 2018 nooit een probleem tijdens een manifestatie noch tijdens het verzamelen van handtekeningen (CGVS, pp. 11, 20). Nog stelt u dat u soms partijgenoten mee naar huis nam wanneer zij na escalatie van een mars niet direct naar huis konden gaan (CGVS, p. 23). Ook dit verliep probleemloos (CGVS, p. 23). Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw voorgehouden lidmaatschap van en activiteiten binnen Primero Justicia. Bovendien rijzen er geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over de duur en de intensiteit van uw activisme. Zo stelt u dat u sinds 2013 deelnam aan veel protesten en dat u hier geen aantal op kan plakken (CGVS, pp. 9, 10). U hield in het oog of alles rustig verliep (CGVS, pp. 11, 22). Voorts was u niet altijd aanwezig bij de marsen, omdat u soms andere verplichtingen had. U stelt dat u dan water en voedsel bracht naar de demonstranten (CGVS, p. 11). Later blijkt dat dit ging om ‘een karton water of twee frisdranken’ (CGVS, p. 24). Wat betreft uw afwezigheid bij sommige marsen, stelt u dat het al iets heel belangrijks zou moeten zijn geweest waardoor u er niet bij kon zijn (CGVS, p. 11). Later in het persoonlijk onderhoud blijkt dat u niet naar een mars kon gaan wanneer de winkel van uw ouders bemand moest worden. U merkt hierbij op dat dit ‘ook vaak’ gebeurde (CGVS, p. 24). Dat u enerzijds zegt dat u bij zoveel mogelijk marsen aanwezig was, maar anderzijds uit uw verklaringen blijkt dat u dikwijls niet kon gaan omdat u de winkel van uw ouders moest bemannen tijdens hun afwezigheid, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de intensiteit van uw activisme, en wijst erop dat uw politieke profiel nog beperkter is dan u wil doen uitschijnen.”*

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en te benadrukken dat hij wel degelijk lid was van Primero Justicia, dat hij deelnam aan manifestaties tijdens dewelke hij eten en drinken uitdeelde, brengt verzoeker geen dwingende argumenten noch concrete elementen bij ter weerlegging en ontkrachting van deze motivering.

Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de periode waarin hij voor het laatst deelnam aan de manifestaties. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat de laatste marsen waar hij aan deelnam deze van eind april 2017 waren (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 3 april 2019, p. 10-11). Wanneer hem wordt gevraagd waarom hij stopte na april 2017, stelt verzoeker dat er daarna geen belangrijke protesten plaatsgrepen. Verzoeker wordt twee keer expliciet gevraagd naar april 2017, en hij benadrukt tweemaal dat hij in april 2017 voor de laatste keren deelnam aan een mars.

Later in het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker dan weer dat hij ook na april 2017 deelnam aan marsen, manifestaties, en dergelijke. Ook toen hij vrij mocht vertellen over zijn relaas, gaf verzoeker aan dat hij nog aanwezig was op de manifestaties van 1 mei 2018 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 3 april 2019, p. 18, 12). Gevraagd wat verzoeker precies deed bij de marsen na april 2017, antwoordt hij naast de kwestie door te stellen dat er minder volk op deze marsen af kwam (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 3 april 2019, p. 18). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekers verweer dat de commissaris-generaal hem verkeerd heeft begrepen, acht de Raad allerminst ernstig.

Verzoekers tegenstrijdige en weinig ophelderende verklaringen over zijn activiteiten tijdens manifestaties na 2017, ondermijnen verder zijn algemene geloofwaardigheid met betrekking tot zijn activisme.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat het geheel van bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van het door verzoeker beschreven politieke activisme voor Primero Justicia op de helling plaatst.

Dat verzoeker hoogstens een beperkt politiek profiel kan worden toegedicht, blijkt uit het gegeven dat hij zelf aangeeft dat hij tot april 2018 nooit problemen heeft gekend (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 3 april 2019, p. 9, 13, 15, 16).

5.3.3. Verder weet verzoeker de voorgehouden problemen sinds april 2018 niet aannemelijk weet te maken.

Zo kan aan de beweerde problemen die verzoeker in april 2018 kende, geen geloof worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt vooreerst terdege opgemerkt: *“U zou vijf dreigbrieven hebben ontvangen, maar deze brieven waren niet aan u persoonlijk gericht, uw naam werd er niet in vermeld (CGVS, p. 14). Voorts weet u wat betreft de brieven niet van wie ze afkomstig zijn, maar u vermoedt dat ze afkomstig zijn van de gewapende colectivos in de wijk (CGVS, p. 15). U baseert zich hiervoor op de woord- en schrijfstijl (CGVS, p. 18).”* Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat deze brieven werden achtergelaten aan een privéwoning waar niemand anders woonde en derhalve aan niemand anders kon gericht zijn en dat deze dreigbrieven in de stijl waren van de colectivos, maar blijft steken in loutere vermoedens.

Bovendien gaat verzoeker volledig voorbij waar de commissaris-generaal vervolgt: *“Wie in uw wijk in Guanare de leiders van de colectivos waren toen u er aanwezig was, weet u echter niet. Hun namen of strijdersnamen zijn u onbekend (CGVS, pp. 17-18). Voorts kent u geen mensen uit uw wijk die bij de colectivos actief waren (CGVS, p. 18). Dat u enerzijds stelt te zijn bedreigd door de colectivos in uw geboortestad Guanare, maar anderzijds geen idee heeft wie deze mensen precies zijn, leidt er reeds toe dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

Daarnaast stelt u dat u de brieven weggooide en dat u er verder geen aandacht aan schonk omdat u zich niet wilde laten intimideren (CGVS, p. 14). Ook in de door u voorgelegde klacht bij de politie geeft u aan dat u de dreigbrieven weggooide, om ze te negeren. Uw gedrag rijmt evenwel niet met uw verklaringen over de colectivos en de dreigbrieven die zij zouden achterlaten. Zo legt u uit dat een ander partijlid ook brieven van hen zou hebben gehad, en dat hij/zij hier erg ongerust over was (CGVS, p. 14). Daarnaast stelt u dat de colectivos in Guanare intimiderend en gewelddadig zijn, in het bijzonder tegenover anti-overheidsgezinden (CGVS, p. 17). Dat u desondanks besloot om de brieven achteloos te hebben weggegooid, genegeerd en dat u besloot u hierdoor niet te laten intimideren, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw onder druk komt te staan. Ook het gegeven dat u wél klacht zou hebben ingediend, valt niet te rijmen met uw bewering de brieven te hebben weggegooid en ze te willen negeren. Bijgevolg kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen over deze dreigbrieven.”

Ook de gebeurtenis op 1 mei waarbij verzoeker door twee gemotoriseerde colectivos zou zijn bedreigd, ontbeert blijkens volgende pertinente vaststellingen elke geloofwaardigheid:

“Zo diende u de dag na het incident op 1 mei een klacht in bij de politie van Guanare. U legt tevens deze klacht neer op het CGVS ter staving van uw asielrelaas. Het houdt geen steek dat u enerzijds stelt gevisieerd te worden door de overheid, terwijl u bij diezelfde overheid een klacht kon indienen over uw problemen met de colectivos die, volgens uw verklaringen, in Guanare hoofdzakelijk zijn ontstaan vanuit de overheidspartij PSUV (Partido Socialista Unido de Venezuela – Verenigde Socialistische Partij van Venezuela) (CGVS, p. 17) en die daarenboven in verband zouden staan met de politie van Guanare (CGVS, p. 16).

Al bij al komt het ook weinig geloofwaardig over dat de colectivos zich zouden bezighouden met individuele vervolgingscampagnes. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de colectivos zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden keren.

Wat er ook van zij, deze gebeurtenis is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de twee mannen u wel bedreigden, maar verder ongemoeid lieten. Na de bedreiging reden ze weg (CGVS, p. 15). Daarna ondervond u geen problemen meer tot aan uw vertrek (CGVS, pp. 12, 13).”

Deze motieven worden door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift evenmin enig verweer voert tegen het motief van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal de door hem aangevoerde problemen en de kogelinslag in de drankwinkel van zijn ouders in juli 2018, correct beoordeelt als volgt:

“Hier moet in eerste instantie opgemerkt worden dat de geloofwaardigheidsproblemen bij uw overige verklaringen ook hierop afstralen. Bijgevolg kan ook hieraan niet zomaar geloof worden gehecht. U legt

ook zes foto's neer van deze kogelinslag, maar legt verder geen begin van bewijs neer dat een verband aantoonde tussen uw voorgehouden problemen en de kogelinslag. U stelt dat uw ouders de politie telefonisch contacteerden na het bezoek, maar dat de politie volgens uw verklaringen nooit is langsgekomen (CGVS, p. 16). Uw ouders legden nadien geen klacht neer bij de politie. U stelt dat de politie geen aandacht aan dit incident besteedde omdat zij zelf betrokken partij zouden zijn geweest (CGVS, p. 16). Deze louter speculatieve politionele betrokkenheid valt evenwel moeilijk te rijmen met het feit dat u direct na het incident op 1 mei bij diezelfde politie probleemloos een klacht kon neerleggen (cf. supra). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat de colectivos in uw wijk doorgaans geen gevolg gaven na een door handelaars neergelegde klacht, maar dat de gewone misdadigers wel (CGVS, p. 16). Al met al valt aldus niet uit te sluiten dat uw ouders het slachtoffer werden van een alledaagse misdaad in de vorm van een overval. Bovendien kenden uw ouders na dit incident in juli 2018 geen problemen meer omwille van uw activiteiten of activisme (CGVS, p. 8), wonen zij nog steeds op dezelfde plek en baten zij nog steeds hun winkel uit (CGVS, pp. 5-6). Wanneer u hierop wordt gewezen, stelt u dat het geen overval was en dat mensen in Venezuela hun mening niet langer voor zich houden (CGVS, p. 24). Al bij al maakt u niet aannemelijk dat uit dit incident een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid."

Ten slotte herneemt de Raad ook volgend terecht motief, dan verzoeker ongemoeid laat: "Ook verklaarde u dat uw familie opposant is. U legt uit dat uw ouders altijd al oppositiegezind waren, maar dat zij nu hun mening niet meer voor zich houden en dat zij zich uitspreken tegen president Maduro en participeren in marsen (CGVS, pp. 11, 24). Uw ouders kenden geen problemen omwille van hun oppositiegezinde houding (CGVS, p. 24), baten nog steeds zonder problemen hun drankenzaak uit en wonen nog immer in dezelfde woonst als toen u Venezuela verliet (CGVS, pp. 5-6, 24). Bijgevolg weet u met deze opmerking geen nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken."

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij sinds april 2018 omwille van zijn deelname aan antiregeringsactiviteiten door de Venezolaanse autoriteiten of de colectivos zou zijn vervolgd.

5.3.4. Gelet op zijn beperkt politiek profiel, het gegeven dat hij zelf aangeeft dat hij tot april 2018 nooit problemen heeft gekend en dat er verder geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen sinds april 2018, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van deelname aan antiregeringsactiviteiten vervolgingsproblemen zou ondervinden vanwege de colectivos in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Gelet op zijn individuele omstandigheden, zijn er evenmin aanwijzingen dat verzoeker kan worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekers uiterst beperkte politieke activiteiten, met name zijn lidmaatschap bij Primero Justicia en zijn deelname aan marsen van de Venezolaanse oppositie, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Dit vindt overigens bevestiging in verzoekers verklaringen waar hij aangeeft dat hij niet denkt dat de autoriteiten, de Venezolaanse overheid, op de hoogte zijn/is van zijn activiteiten bij Primero Justicia. Hij antwoordt desgevraagd dat op zijn minst de partijleden van Primero Justicia hiervan op de hoogte zijn, maar verder niet (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 3 april 2019, p. 12). Verzoeker kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort, hetgeen eveneens een indicatie is dat hij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

In casu, verzoekers individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn uiterst beperkte politieke activiteiten.

Deze bevinding wordt versterkt door het gegeven dat verzoekers houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Zo reisde verzoeker reeds op 3 juni 2018 vanuit Venezuela naar Peru, verbleef hij er meer dan een jaar, en had hij er een job en netwerk via zijn twee nichten (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 3 april 2019, p. 7), maar verzocht hij er niet om internationale bescherming. Dat hij dit niet zou gedaan hebben omdat er nog steeds een gevaar bestond dat sympathisanten van Maduro hem zouden herkennen en hij in Peru bleef tot hij het zich kon veroorloven om naar Europa te reizen, biedt hiertoe geen verschooning. Verzoeker verklaart daarmee evenmin waarom hij het eveneens heeft nagelaten bij aankomst in Spanje een beschermingsverzoek in te dienen. Dat hij is doorgereisd naar België omdat er minder racisme aanwezig is en de mensenrechten

meer worden gerespecteerd, rechtvaardigt verzoekers nalaten niet. Het gegeven dat verzoeker niet om internationale bescherming heeft verzocht in zowel Peru als Spanje en hij, na zijn aankomst in België op 20 november 2018 nog een anderhalve maand heeft getalmd om huidig beschermingsverzoek in te dienen, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De nalatigheid van verzoeker dienaangaande ondermijnt dan ook finaal de algemene geloofwaardigheid en ernst van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging.

Zoals hierboven reeds aangehaald kunnen de psychische problemen van verzoeker op zich zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Psychologisch/medische attesten kunnen niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

In casu stelt de Raad vast dat het psychologisch attest van 5 januari 2021 zeer summier is en enkel vermeldt dat verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van traumatische gebeurtenissen voorgevallen in het land van herkomst, met name de gewelddadigheden door gewapende groepen ten gevolge van de politieke crisis (*“violence de groupes armés suite à la crise politique”*).

Hier moet worden aangestipt dat uit een medisch-psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoeker en niet op een objectieve bron van informatie, quod in casu.

Bijgevolg meent de Raad dat aan dit attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

Bovendien vormt dit attest geen sterke aanwijzing dat *“de PTSD bevestigt wat hij heeft meegemaakt”*, zoals ter terechtzitting wordt aangevoerd. Verzoeker heeft nergens doorheen zijn relaas gewag gemaakt van *“gewelddadigheden”* ten aanzien van hem, maar enkel gesteld dat hij vijf dreigbrieven ontving en dat hij door twee gemotoriseerde colectivos staande werd gehouden.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat aan de voorgehouden dreigbrieven geen geloof kan worden gehecht en evenmin aan het incident met colectivos, dat overigens onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging te kunnen worden beschouwd.

Dat verzoeker aan PTSD lijdt maakt nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor zijn psychologische problemen.

Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoekers vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoekers psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoeker op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van zijn psychologische problemen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker omwille van zijn profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

5.3.5. De Raad wijst er nog samen met het CGVS op dat niet wordt betwist dat verzoeker bij een terugkeer mogelijk gescreend en ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland, de redenen waarom hij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie gevoegd aan de verweernota, blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale

bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Gelet op het voorgaande kan niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant werden beschouwd, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering.

Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stond, zoals reeds eerder werd uiteengezet. Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij door hen bij terugkeer zou worden geviséerd of vervolgd.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat hij nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

6.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Hij stelt dat de schrijnende en mensonterende situatie in zijn land van herkomst niet kan worden genegeerd; de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en zijn veiligheid te garanderen.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate

behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkringing van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïmponeerd of dat hij behoort tot een groep van geïmponeerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt er overigens nog terecht op het volgende gewezen: *"Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw ouders, grootmoeder en een neef in Venezuela woonachtig zijn (CGVS, pp. 5, 8). Daarnaast kon u in Venezuela verblijven in het huis van ouders, die niet alleen een eigen woning maar ook een zaak in Guanare bezitten (CGVS, pp. 5-6). Voorts kon u in Venezuela studeren aan de private universiteit Yacambú (CGVS, p. 8; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast werkte u in de slijterij van uw ouders, konden jullie alle dagelijkse kosten betalen en hadden jullie geen vaderlandkaart (carnet de la patria) nodig om te overleven (CGVS, pp. 6-7). Voorts hielpen uw ouders u financieel met uw vertrek naar Peru (CGVS, p. 7) en hielp uw zus in Panama u om de reis naar België te kunnen financieren (CGVS, p. 5)."*

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politiek dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politiek of crimineel geweld worden geïmponeerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politiek geweld wordt op individuele basis gepleegd. Zulk geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Guanare gelegen in de deelstaat Portuguesa, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio's van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Portuguesa, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate dat verzoeker verwijst naar de *"Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I"* van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel *"depending on the circumstances of the individual case"*. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking *"kunnen"* komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES